

Concert Noémie Wolfs hield haar tweede album boven de doopvont in de AB. De zangeres voorzagt haar songs van wat extra eyeliner.

Songs met extra eyeliner

Noémie Wolfs
Gezien op 7/3 in de Ancienne Belgique, Brussel.

★★★★★

Geen idee waarom een moeder haar jongen verstoot, maar in de AB gunde Noémie Wolfs haar vier jaar oude eerste spruit geen blik. De ex-sirene van Hooverphonic had al haar liefde opgespaard voor haar tweede boreling, *Lonely boy's paradise*. Elk nummer van die plaat kreeg een bloemlezing, hitje 'On the run' zelfs twee. De eerste keer halfweg in een intieme, broze versie, slechts vergezeld van een teer viooltje. De tweede keer als sluitstuk, met funky baslijntjes en een gevoel van euforie.

Dit was dan ook Wolfs' moment. Ze had aan elk detail gedacht: een zilverkleurig NW-logo op de achtergrond, letters die ook terugkwamen op de shirts van haar bandleiden. Haar bodysuit-met-jurkje ruidde ze halfweg in voor een gelakte blazer met zwart-witte tijgerprint en een blote buik. 'I can be your dangerous girl/ If that is what you would prefer', zong ze terwijl ze met een roze drumstick op een sampler mepte en haar Cleopatra-coupe in het rond zwiepte.

In hun studiojasje spreken Wolfs' songs netjes met twee woorden, maar live kregen ze net als zichzelf wat extra eyeliner. Met dank ook aan haar uitstekende band. Een drummer met een kleine halfelektronische kit, een bassist met pronte Balthazar-baslijntjes in de

vingers en een violiste-toetseniste. En haar lief natuurlijk, Simon Casier, in een ander leven bassist bij Balthazar en in nog een ander zanger van Zimmerman. Hier speelde hij geïnspireerd gitaar en soms melodica.

Die laatste zette Casier aan de lippen in 'Love song' en dat zorgde voor een prettige zweem Gorillaz, die later ook opdook in de bolle baspuls van 'Wake up'. 'Please just tell me that you are the one I need', hijgde Wolfs en ze ging dicht tegen haar vriend dansen, die er prompt van aan de falset ging.

Hier en daar zwoer je een gesampled Warhaus-blazer te ontwaren, door 'Fed up' twinkelden oosterse Tsar B-lichtjes. Maar Wolfs weet best hoe ze zelf pittige popsongs kan schrijven. Voor 'Dirty games' zouden we de radio wat luider zetten, bij 'Drive' waren we geneigd in de auto te stappen toen Wolfs 'come on baby, why don't you take a ride with me' kigde en er hoog wolvengehuil achter plakte.

Helemaal *entre chien et loup* waanden we ons bij 'Lonely boy's paradise', een verleidelijke melodie waar Alex Calier een wenkbrauw voor veil zou hebben. In het blauwe schemerlicht duldde Wolfs enkel haar wederhelft naast haar. Haar zwoele stem ging de hoogte in, Lana Del Rey pinkte in de achtergrond een traan weg.

Wolfs kan nog meer bij de keel gripen als ze zichzelf in haar teksten wat meer binnenstebuiten keert, maar een uur lang had ze alvast onze aandacht beet.

TOM ZONDERMAN

Noémie Wolfs: aan elk detail gedacht. © Koen Baetens

Naomi van der Horst: superheldin in het diept van haar gedachten. © Philie Deprez

Familie theater In 'Pied de poule' wordt een kleermakerszaak een pleisterplaats voor gescheurde zielen. Bij Studio Orka blijkt het theater andermaal een magische plek.

Retouches aan de kwetsbare mens

Titus De Voogdt: bewegen buiten het strakke pak van de volwassenheid. © Philie Deprez

Pied de poule
Studio Orka
★★★★★
Op tournee tot 10/5

Het beroep van kleermaker is meer dan plooiën gladstrijken, weet Wilfried (Steven Beersmans) uit *Pied de poule*. In zijn retouchezaak komen mensen die met hun gewicht worstelen of een identiteit zoeken, of voor wie zich verkleeden een manier van (over)leven is. Het zijn verloren zielen die het liefst zichzelf zouden oplappen en die bij hem even de illusie kunnen kopen dat er een pak op hun maat bestaat.

Hier is het leven een rollenspel, met textiel als blinde geleider. Samantha (Greet Jacobs) steekt zich elke dag weg achter een pruik, wat schmink en nieuwe kleren om alle ellende de baas te kunnen. Wat zij verbergt, wil cosplayer Amy (Naomi van der Horst) net onthullen: verkleed als superheld fantaseert zij een wereld waarin ze onbezorgd zichzelf kan zijn. De dolende Dieter (Titus De Voogdt) blijft dan weer liever 'vrij bewegen' buiten het strakke pak van de volwassenheid. Hij is authentiek – in de knullige amateurfilmpjes die hij van Wilfried draait retoucheert hij niets.

We vertrouwd is met het populaire universum van Studio Orka, zal ook in

Pied de poule de vaste ingrediënten herkennen. Er is het unieke decor – een zelfgebouwde kleermakerszaak mét tribune en vitrine die op de straat uitkijkt – dat de spanning tussen binnen- en buitenkant verbeeldt. Er zijn die onbestemde figuren met hun aandoenlijke gekkigheid, tot makers Martine Decroos en Philippe Van de Velde hun façades openritsen en de wondjes achter de kleren laten zien.

Warme mantel

Zo vinden de personages elkaar uiteindelijk in dat ultieme Orka-moment, waarop het sluimerende leed wordt uitgesproken en zelfs de eigengereide kleermaker barstjes en blutsjes blijkt te vertonen. Het is die magische, troostvolle ruimte tussen wonde en wonder die Studio Orka zo ontroerend goed beheerst.

Met *Pied de poule* bewijzen het gezelschap en zijn acteurs andermaal hoe feilloos ze tussen schalkse humor en diepmenselijk drama kunnen balanceren. 'De wereld gaat naar de kloten', kweelt de onnavolgbare Ephraïm Cielen voor Wilfrieds vitrine, waarin de kwetsbare mens met snit en naad zijn ziel komt bijwerken. Dit familietheater is zoals dat beeld tegen het eind, waarin de kleermaker een naakte Samantha beschermt tegen de kou: een warme mantel voor een godverdomse bol.

GILLES MICHELIS